

РЕШЕНИЕ

№ 326

гр. София, 02.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на седми октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Веселина Вълева

Членове: Иванка Шкодрова
Калинка Георгиева

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
в присъствието на прокурора Е. В. П.
като разгледа докладваното от Иванка Шкодрова Наказателно дело за възобновяване № 20221000600707 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Глава 33-та от НПК – чл.424, ал.1 вр. с чл. 422, ал.1, т.5 от НПК.

Направено е искане от осъденото лице В. Г. Г., чрез договорния му защитник – адв. Т. Г. С. от АК-София за възобновяване на наказателното производство по ВНОХД №4091/2021 г. по описа на СГС и по НОХД №7341/2019год. по описа на Районен съд - София, като бъде отменено постановеното по делото решение на въззивната инстанция, с което е потвърдена присъдата на първоинстанционния съд, както и самата присъда и делото бъде върнато за ново разглеждане. Алтернативно се прави искане, в случай, че са налице основанията на чл.425, ал.1, т.2 във вр. чл.24, ал.1, т.1 от НК, настоящата съдебна инстанция след възобновяване на производството по делото, да постанови решение, с което изцяло да бъде оправдано осъденото лице. В искането се сочи, че постановената присъда е неправилна и незаконосъобразна, поради нарушение на материалния и процесуалния закон - при незачитане правото на защита на осъденото лице, неправилно кредитирани свидетелски показания и оставени без уважение доказателствени искания от страна на осъдения. Твърди се, че въззивната инстанция не е констатирила тези пороци на присъдата и е постановила своето решение, с нарушаване на материалния закон, допускане на съществени нарушения на процесуалните правила и при явна несправедливост на наложеното наказание. Според молителя, повдигнатите му обвинения за които е бил признат за виновен и осъден, са недоказани от държавното обвинение, а обективната истина не е изяснена всестранно и

пълно, като са игнорирани показания на част от свидетелите. В искането се изтъква, че във въззивния акт липсва отговор на доводите на защитата, доказателствения анализ в акта на въззивната инстанция съвпада изцяло по смисъл с този на районния съд, а е налице и завишен размер на наложеното наказание до размер, който се явява несправедлив, в противоречие със съдебната практика.

Прокурорът от АП-София, пледира искането за възобновяване да бъде уважено, тъй като при разглеждане на делото в двете съдебни инстанции, а също така и в досъдебното производство са допуснати съществени процесуални нарушения – не е приложен правилно материалния закон, не са събрани всички доказателства, а самата присъда е „силно завишена“. Според обвинението съдилищата са неправилно кредитирали едни свидетелски показания за сметка на други такива, като не са изложени мотиви във връзка с това. На следващо място е налице и пропуск относно анализа на доказателствата във връзка и заключението на психолого-психиатричната експертиза. Налице е и завишаване на наказанието с приложението на чл.24 от НК, тъй като са налице извършени деяния в достатъчен дълъг период от време. Като искане се формулира възобновяване на делото или алтернативно лицето да бъде оправдано.

Защитата на осъдения Г. – адв. С. от АК София, се солидаризира с пледоарията на представителя на АП-София и поддържа направеното искане по съображенията, изложени в същото. Набляга се и на неизяснената фактическа обстановка, като се посочва че не им е била предоставена възможност да съберат доказателства във връзка на първо място с показанията на св.З. З. - кога е живяла на адреса, в съседство с пострадалите и на второ място относно твърдяното от пострадалата Л. К., че е имала дете от подсъдимия, което е оставила в дом за социални грижи и е имала три „умишлени аборта“. Според защитата присъдата е в завишен размер и „опропастява“ живота на осъденото лице.

Осъденото лице Г., в лична защита, заявява че са живеели две семейства в малък по квадратура апартамент, поради което не може да е извършил деянията, а в предоставената му последна дума, че иска да бъде уважено искането за възобновяване и да бъде оправдан.

Апелативен съд - София, като се запозна с искането, доводите на страните и материалите по делото, прие че не са налице предвидените в закона основания за възобновяване на наказателното производство поради следното:

С Присъда от 26.01.2021год., постановена по НОХД №7341/2019год. по описа на Районен съд – София, осъденият В. Г. Г., с ЕГН:***** е бил признат за виновен, както следва

- по чл.152, ал.2, т.1, във вр. ал.1 във вр. чл.26, ал.1 от НК за което му е било наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от седем години при първоначален строг режим на изтърпяване на наказанието, за което му е било наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от пет години при първоначален строг режим на изтърпяване на наказанието на осн. чл.57, ал.1, т.2, „а“ от ЗИНЗС,

- по чл.152,ал.1, т.2 във вр. ал.1 от НК за което му е било наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от пет години при първоначален общ режим на изтърпяване на наказанието на осн. чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС,

- по чл.152, ал.2, т.1, във вр. ал.1 от НК за което му е било наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от пет години при първоначален общ режим на изтърпяване на наказанието на осн. чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС,

- по чл.144, ал.3 във вр. ал.1 от НК за което му е било наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от една година при първоначален общ режим на изтърпяване на наказанието на осн. чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС.

С присъдата на осн. чл.23, ал.1 от НК на осъденото лице е било определено едно общо най-тежко наказание „Лишаване от свобода“ за срок от седем години и на осн. чл.24 от НК определеното общо тай-тежко наказание е било увеличено с три години, като наказанието от 10 години „Лишаване от свобода“ е постановено да бъде търпяно при първоначален строг режим на осн. чл.57, ал.1, т.2, б.„а“ от ЗИНЗС.

От така наложеното наказание, на осн. чл.59 от НК, е приспаднато времето през което осъденият е бил задържан под стража, както и на осн. чл.190 ал.2 от НПК са му били възложени направените разноски в наказателното производство.

С Решение №304/13.12.2021год., постановено по ВНОХД №4021/2021год., СГС е потвърдил присъдата.

Искането на осъденото лице В. Г. Г. за възобновяване на производството и отмяна на въззивното решение е подадено в законоустановения шестмесечен срок, депозирано в РС-София.

Твърдението, че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, поради липса на мотиви на акта, постановен от въззивната инстанция, изразяващи се в самостоятелен анализ и оценка на доказателствата, е неоснователно. На първо място следва да бъде взето в предвид, че в правомощията на въззивната инстанция е да се съгласи с изложената фактическа обстановка от първоинстанционния съд и да я възприеме изцяло. Именно на това се е позовала и въззивната инстанция, в мотивите на решението си на л.10 от същото /л.44 от ВНОХД №4091/21год. по описа на СГС/, тъй като събраните пред нея доказателства не са довели до промяна на същата. На второ място, въззивната инстанция е направила разбор на всички свидетелски показания, включително и дадените такива при повторния разпит на свидетелите пред нея и основанието за прочитане на показанията им, дадени в ДП. СГС е отговорил на възражението, направено от защитата на подсъдимия във връзка с показанията на двете пострадали и защо следва да бъдат кредитирани. При аргументацията си, СГС е възприел, че действително в чл.14, ал.3 от НПК е залегнала забраната за предварителна сила на което и да е доказателство или доказателствено средство в наказателния процес, но посочените принципни постановки му позволяват да потвърди постановената присъда въз основа на дори един единствен доказателствен източник, стига същият да съдържа достатъчна доказателствена информация, относима към предмета на

доказване. Показанията на пострадалите са били внимателно кредитирани на фона на останалия доказателствен материал - показанията на св.В.И., В.Ц., Х.К., Д.Ф. и З.З., включително и в частност с обясненията на осъденото лице относно това, че е имал сексуален контакт със св.Л. К.. Във връзка с това, на стр.12 от мотивите на решението на СГС /л.45 от ВНОХД №4091/21год./ е налице подробен разбор на посочените показания. Въззивната инстанция е обсъдила и другата група свидетели – В. Г., Р. Д., А. В., С. И., Б. Г. и Ф. Н.. Отделно място в мотивите е намерил анализа на показанията на св.З.З., Л.К. и В.К. /л.45 и 46 от мотивите на решението/, като по отношение на последните, същите са взети в предвид и въз основа на приетите заключения по психолого - психиатричните експертизи. Във въззивния акт е отговорено на всички доводи на защитата на осъденото лице, направени в съдебно заседание – дългият период от време, преди да бъде потърсена отговорността на осъденото лице, е взет в предвид при определяне на размера на наказанието; местото, където са били извършвани част от деянията по чл.152 от НК и на което са живеели две семейство; отношението на осъдения към частните обвинителки и начинът на осъществяване на деянията по чл.152 от НК; доказателствата във връзка с деянието по чл.144, ал.3 от НК, въз основа на които съдилищата са приели, че осъденият е осъществил посоченото деяние както от обективна, така и от субективна страна. /стр.4, стр.6-стр.9 от мотивите на първоинстанционната присъда и стр.11-13 от въззивното решение/. По делото не е налице игнориране на едни свидетелски показания за сметка на други такива, тъй като са налице мотиви относно това на коя група свидетели, съдилищата са дали вяра и защо. На следващо място не е налице и пропуск относно анализа на доказателствата във връзка и заключението на психолого-психиатричната експертиза. Първоинстанционният съд е обърнал внимание на заключенията по приетите пред него СППЕ и касаещи осъденото лице, пострадалия С., пострадалата Л.К. и пострадалата В. К., при обсъждане на техните показания /стр.8 от мотивите на присъдата по НОХД № 7341/2019год. по описа на СРС/. Въззивната инстанция е възприела доказателствения анализ на първоинстанционния съд, изложила е фактичката обстановка, за което се е позовала и на писмените доказателства, включващи заключенията на посочените експертизи.

В принципен план, следва да се подчертае, че предмет пред настоящата извънредна инстанция е начинът, по който е изградено вътрешното убеждение на решаващия съд и преценка дали то е основано на обективно, всестранично и пълно изследване на всички правно релевантни факти и обстоятелства по делото. В този смисъл право на конкретната съдебна инстанция по същество е да кредитира едни доказателствени източници за сметка на други, поставяйки ги в основата на фактическите си констатации. Съществено нарушение на процесуалните правила ще е налице тогава, когато не са изложени съображения, относно оценката на доказателствените материали, когато същите са оценени едностранчиво, тенденциозно или са изведени изводи на базата на негодна или несъществуваща доказателствена основа. Такъв порок на съдебните актове, не бе констатиран.

Неоснователни са и наведените доводи, че инстанциите по същество са

допуснали нарушение и процесуалния закон - при незачитане правото на защита на осъденото лице и оставени без уважение доказателствени искания от страна на осъдения. Отказът да бъде допусната очна ставка между св.А. В. и св.Л. К. от въззивната инстанция, във връзка с доказване на съществуващите взаимоотношения между втората свидетелка и осъденото лице, е мотивиран с наличието на достатъчни доказателства във връзка с посоченото обстоятелство, които доказателства са били предмет на обсъждане при изготвяне на съдебните актове. Фактическата обстановка е била изяснена със събраните по делото доказателства, като отказът за предоставяне на възможност осъденото лице да събере доказателства във връзка с времето по което св.З. З. е била съседка с пострадалите В.К. и Л.К., не е довел до постановяване на съдебните актове при непълнота на доказателствата. Показанията на посочената свидетелка, са косвени такива, доколкото пресъздават оплакванията на пострадалите сестри и във връзка с което са налице и други свидетелски показания. Относно установяване на твърдяното от пострадалата Л. К., че е имала дете от подсъдимия, което е оставила в дом за социални грижи и е имала три „умишлени аборта“, същото не е било предмет на обвинителния акт.

Не е налице и явна несправедливост на наложените наказания по смисъла на чл.348, ал.3, т.2 от НПК. Относно смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства при определяне размерът на наказанието, съдилищата са анализирали всички обстоятелства, имащи значение при определянето на размера на наказанието. Видно от мотивите на решението, въззивната инстанция се е позовала на първоинстанционната присъда относно възприетите в нея от районния съд отегчаващи и смекчаващи вината обстоятелства. По отношение на смекчаващите вината обстоятелства, съдебните инстанции са възприели като такива, времеви период на протичане на разследването по делото, касаещ част от престъпна дейност по чл.152 от НК, като по отношение на деянията по чл.152 от НК, извършени през септември 2018год., такива не са били констатирани. Инстанциите по същество са се позовали на констатираните отегчаващи вината обстоятелства и в предвид на предвиденото в чл.152 от НК наказание „Лишаване от свобода“ в размер от 3 до 10 години по ал.2 и в размер от 2 до 8 години, са определили за съответните деяния размер на наказанието около средния такъв, предвиден в закона, вземайки в предвид и квалификацията и броя на деянията във връзка с чл.26 от НК. По отношение на наложеното наказание по чл.144, ал.3 от НК, съдът е определил размер на наказанието към минимума в закона от една година „Лишаване от свобода“ при максимален предвиден такъв до 6 години. На следващо място не без значение е и наличието на минали осъждания, по отношение на които не е настъпила реабилитация и не са изтекли предвидените в чл.88а от НК срокове за заличаване на последиците от осъжданията. След като са му били наложени съответните наказания за всяко едно от деянията 1/ по чл.152, ал.2 във вр. чл.26 от НК – 7 год. „Лишаване от свобода“, 2/ по чл.152, ал.1 във вр. чл.26 от НК – 5 години „Лишаване от свобода“, 3/ по чл.152 ал.1 от НК – 5 години „Лишаване от свобода“ и 4/ по чл.144, ал.3 от НК – 1 година „Лишаване от свобода“, на осн. чл.23 от НК е определено едно общо наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 7 години, което на осн. чл.24 от НК е увеличено на 10 години „Лишаване от свобода“. По отношение на увеличаване на определеното общо най-тежко

наказание, са изложени мотиви във връзка броя вида на деянията, за които е бил признат за виновен Г. и обществената му опасност, както и целите на наказанието. В предвид на изложеното, не може да бъде споделено твърдяното от страна на защитата, че въззивният съдебен акт страда от липса на мотиви касателно обстоятелствата, имащи значение при определяне на размера на наказанието, въз основа на което да се приеме, че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, водещо до възобновяване на въззивното производство и връщането му за ново разглеждане от СГС. За да бъде поставян въпроса за явна несправедливост на наложеното наказание в инициираното извънредно производство, следва да се установи, че наложената санкция очевидно не съответства на обществената опасност на деянието и дееца, на смекчаващите и отегчаващи отговорността обстоятелства, както и на целите по чл.36 от НК или, че неправилно е приложено или неправилно е отказано прилагането на условното осъждане, а в случая, нито една от тези хипотези не е налице. По делото не се установяват обстоятелства, които да не са били съобразени от въззивната инстанция по фактите, поради което въпрос за явна несправедливост на наложеното наказание в случая не може да бъде поставян.

Водим от гореизложеното, Софийски апелативен съд, Наказателно отделение, 3-ти състав, на основание чл.424, ал.1, във връзка с чл.422, ал.1, т.5 от НПК

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за възобновяване на наказателното производство, направено от осъденото лице В. Г. Г., чрез договорния му защитник – адв. Т. Г. С. от АК - София за възобновяване на наказателното производство по ВНОХД №4091/2021г. по описа на СГС и по НОХД №7341/2019год. по описа на Районен съд – София.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____